

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Duben 2020

PUTUJEME S JEŽÍŠEM VZHŮRU

Homilie Benedikta XVI. na Květnou neděli 2011

Každý rok na Květnou neděli jdeme v duchu s Ježíšem vzhůru na jeho poslední cestě do Jeruzaléma. Křesťané jej v tento den na celém světě a napříč všemi staletími vzývají voláním: „Hosana, Synu Davidův! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně!“ K čemu však doopravdy dochází, když se v tomto procesí řadíme do zástupu těch, kteří jej provolávají králem? Je to víc než nějaká ceremonie či hezký zvyk? **Má to snad co do činění s opravdovou skutečností našeho života a našeho světa?**

Abychom našli odpověď, musíme si především vyjasnit, co chtěl učinit a učinil samotný Ježíš. Po Petrově vyznání víry v Cesareji Filipově se Ježíš vydává jako poutník do Jeruzaléma na slavnost Paschy. Je na cestě ke chrámu Svatého města, k tomu místu, které bylo pro Izrael zvláštní zárukou toho, že Bůh je svému lidu nablízku. Je na cestě ke společné oslavě Paschy, památky vysvobození z Egypta a znamení naděje na osvobození definitivní. Ví, že ho čeká nová Pascha a zaujme místo obětovaných beránků, až nabídne sebe samého na kříži. Ví, že v tajemném daru chleba a

vína navždy daruje sebe samého svým učedníkům, otevře jim cestu k novému osvobození, ke společenství s živým Bohem. Posledním cílem Jeho pouti je výsost samotného Boha, k níž chce pozvednout lidskou bytost.

Naše dnešní procesí chce být obrazem něčeho hlubšího, obrazem skutečnosti, že **putujeme strmou cestou spolu s Ježíšem vzhůru k živému Bohu**. O tento výstup tady jde. K této cestě nás Ježíš vybízí. **Ale jak máme při tomto výstupu držet krok? Copak nepřekračuje naše síly?** Ano, přesahuje naše možnosti. Lidé jsou odevždy – a dnes více než jindy – naplněni touhou „být jako Bůh“ a sami dosáhnout výsosti Boží. Každý vynález lidského ducha v posledku hledá křídla, kterými by se mohl pozvednout k výsosti Bytí, aby se stal nezávislým a naprosto svobodným jako je Bůh. Lidstvo dokázalo uskutečnit tolik věcí: Umíme létat, můžeme se vidět, slyšet a mluvit spolu z jednoho konce světa na druhý. A přece je tu silná přitažlivost, která nás táhne dolů. Spolu s našimi schopnostmi nevzrostlo jenom dobro. I možnosti zla se zvětšily a doléhají na dějiny jako hrozivé bouře. Také naše omezení nám zůstala. Stačí pomyslet na katastrofy, které nás postihly v těchto měsících a nadále sužují lidstvo.

Církevní otcové říkali, že se **člověk nachází v průniku dvou gravitačních polí**. Nejprve je tu přitažlivost, která nás táhne dolů, k egoismu, ke lži a ke zlu; je to tíže, která nás ponижuje a vzdaluje od výsosti Boží. Z druhé strany je síla přitažlivosti Boží lásky. Fakt, že jsme Bohem milováni, a odpověď naší lásky nás táhnou vzhůru. Člověk se nachází uprostřed této dvojí přitažlivosti, a všechno závisí na útěku před polem přitažlivosti zla a na tom, abychom se stali svobodnými a nechali se naprosto přitáhnout přitažlivostí Boha, který nás pozvedá, dává nám opravdovost a pravou svobodu.

Po liturgii Slova, na začátku eucharistické modlitby, kněz pronáší výzvu: „*Sursum corda* - vzhůru srdce!“ Podle biblického pojetí je srdce oním středem člověka, ve kterém se pojí intelekt, vůle i city, tělo i duše. Onen střed, ve kterém se duch stává tělem, a tělo se stává duchem; ve kterém se vůle, cit a intelekt sjednocují při poznání Boha v lásce k Němu. Toto „srdce“ musí být povzneseno. Avšak opět: my sami jsme příliš slabí, abychom povznegli svoje srdce až k výsosti Boží. Nejsme toho schopni. Právě pýcha, že toho můžeme dosáhnout sami, nás táhne dolů a vzdaluje nás od Boha. Bůh sám nás táhne vzhůru, Ježíš o tom mluvil před svou obětí na Kalvárii (J 12,32). **Sestoupil až na samé dno lidské existence, aby nás táhnul vzhůru k Sobě, k živému Bohu**. Potřebujeme Je, On nám dává správnou orientaci a vnitřní sílu, která nás pozvedá vzhůru. **Potřebujeme pokoru víry, která hledá tvář Boha a svěřuje se pravdě Jeho lásky**.

Otázka, jak může člověk dosáhnout této výsosti, stát se zcela sebou samým a opravdu podobným Bohu, zajímala lidstvo odedávna. Byla vášnivě diskutována

platónskými filozofy třetího a čtvrtého století. Jejich ústřední otázkou bylo: kde nalézt prostředky očistění, které by člověka mohly osvobodit od obrovské tíže, která jej táhne dolů, a vystoupit k výsostem své pravé existence, k výsostem božství? **Svatý Augustin** při svém hledání správné cesty po určitou dobu spatřoval v těchto filozofiích oporu. Nakonec však musel uznat, že jejich odpověď je nedostatečná a že by jejich metodami opravdu nedosáhl Boha. Řekl tedy jejím stoupencům: Uznejte, že síla člověka a veškeré jeho očišťování nestačí k tomu, aby opravdu dosáhl výšin božství, výsosti, která je mu určena. **Řekl, že by musel nad sebou samým a lidskou existencí zoufat, kdyby nenašel Toho, který působí to, co my sami učinit nemůžeme;** Toho, který nás přes veškerou naši bídu pozvedá k výsosti Boha: Ježíše Krista, který sestoupil od Boha k nám, a ve své ukřižované lásce nás bere za ruku a vede vzhůru.

Putujeme spolu s Pánem vzhůru. Toužíme po čistém srdci a nevinných rukách, hledáme pravdu, toužíme vidět Boží tvář. Ukažme Pánu naši touhu stát se spravedlivými a prosme Jej: Přitahuj nás vzhůru! Učiň nás čistými! Učiň, abychom mohli patřit k těm, „kdo hledají tvou tvář, Bože Jákobův.“ (Žl 24,6).

www.radiovaticana.cz, redakčně zkráceno

JEŽÍŠOVA MODLITBA PŘI POSLEDNÍ VEČEŘI

Z katecheze Benedikta XVI.

Hostina, při níž se Ježíš loučil se svými přáteli, má svoje časové a emocionální pozadí, jímž je bezprostřední hrozba smrti, jejíž blízkost už Ježíš cítí. O svém utrpení začal Ježíš mluvit již dlouho předtím a svoje učedníky se snažil do této perspektivy postupně uvádět. Ježíš chce prožít tuto večeři se svými učedníky ve znamení zcela jedinečném a odlišném od ostatních hostin, v níž daruje něco naprosto nového: sebe samého. Ježíš tak slaví svoji paschu, předjímá svůj kříž a své vzkříšení.

Co je tedy jádrem této Večeře? Jsou to gesta lámání chleba, podávání učedníkům a sdílení kalicha s vínem za doprovodu slov a v kontextu modlitby, do níž zapadají: to je ustanovení eucharistie, vrcholná modlitba Ježíše a církve. Slova požehnání a díkyvzdání odkazují k hebrejské modlitbě *beracha*, kterou se zahajovaly velké hostiny. Tato modlitba chval a díky stoupající k Bohu se vracela jako požehnání od Všemohoucího. Slova o ustanovení eucharistie spadají do tohoto kontextu: V ní se požehnání uskutečňuje proměněním chleba a vína v Ježíšovo Tělo a Krev. Před slovy o ustanovení přicházejí na řadu gesta: lámání chleba a pozvednutí kalicha s vínem. Lámání chleba a podávání kalicha přísluší hlavně rodině, která přijímá ke svému stolu všechny členy, ale mezi tato gesta patří také přívětivost, kdy je do společenství u stolu přijímán

cizinec, který nepatří do rodiny. Při večeři, kterou se zve k této hostině, kde se dává Bůh. V chlebu a vínu Ježíš nabízí a sdílí sebe samého.

Jak se ale toto všechno uskutečňuje? Jak může Ježíš v oné chvíli dát sebe sama? Ježíš ví, že mu bude život odňat popravou na kříži, trestem smrti pro nesvobodné lidi, tedy způsobem, který Cicero definoval jako *mors turpissima crucis* (nejodpornější smrt na kříži). Darem chleba a vína, které nabízí v Poslední večeři, předjímá Ježíš svoji smrt a své zmrtvýchvstání a tak uskutečňuje to, co řekl v podobenství o Dobrém Pastýři: „Dávám svůj život a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce“ (Jan 10,17-18). Ježíš proto předem dává život, který mu bude odňat a takto proměňuje svoji násilnou smrt ve svobodný úkon darování sebe samého za druhé a pro druhé. Vytrpěné násilí se proměňuje v aktivní, svobodnou a vykupitelskou oběť. Darováním Sebe slaví Ježíš Paschu a stává se pravým Beránkem, který dokonává celý starozákonní kult. Proto svatý Pavel říká Korintským křesťanům: „Vždyť náš velikonoční beránek – Kristus – je už obětován. Proto slavme svátky... s upřímností a životem podle pravdy“ (1 Kor 5, 7-8).

Evangelista Lukáš uchoval další cenný prvek událostí Poslední večeře, který nám umožňuje spatřit hloubku Ježíšovy modlitby za svoje učedníky onu noc, i Jeho pozornost vůči každému z nich. Na konci večeře se obrací k Petrovi

a říká mu: „Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl protřítbit jako pšenici; ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry“ (Lk 22,31-22). Ježíš ví o slabostech svých učedníků a neponechává je svému osudu, aby nikoho z těch, které mu Otec dal, neztratil (J 6,39).

Drazí bratři a sestry, účastníme-li se eucharistie, prožijeme mimořádným způsobem modlitbu, kterou Ježíš konal a neustále koná za každého z nás, aby zlo, které každý v životě potkáváme, nezvítězilo, a působila v nás proměňující moc Kristovy smrti a vzkříšení. Naše eucharistie je stále novými úkony sjednocení s Ježíšovou modlitbou. Církev již od samotného počátku chápala slova o proměnění jako součást *modlitby konané společně s Ježíšem*; jako ústřední součást chval plných vděčnosti, skrze něž je nám plod země a lidské práce opět Bohem darován jako Ježíšovo Tělo a Krev, jako sebe-darování Boha. Účastníme-li se eucharistie, sytíme-li se Tělem a Krví Božího Syna, spojujeme svoji modlitbu s modlitbou Beránka v jeho vrcholné noci, aby náš život navzdory naší slabosti a našim nevěrnostem nebyl ztracen, ale byl proměněn. Prosme, abychom v hlubokém sjednocení s Jeho obětí Otci mohli také my proměnit svoje kříže ve svobodnou a odpovědnou oběť lásky k Bohu a k bratrům.

www.radiovaticana.cz, redakčně zkráceno

VZKŘÍŠENÍ

Zamyšlení Tomáše Špidlíka na Boží hod velikonoční

„Věřím v hříchů odpuštění, těla vzkříšení, život věčný“. Modlíme se to, je to naše křesťanské vyznání víry. Ale právě při této příležitosti si uvědomujeme, že není snadné smířit víru s obrazotvorností. Jak si představit vzkříšení z mrtvých? Malířské podání bývá roztomilé, ale komické. Mrtví vystupují z hrobu a sbírají své rozptýlené kosti. Všichni víme, že je to jenom hra představitivosti. Ale máme některé obrazy vhodnější?

Na starých obrazech nanebevzetí Panny Marie se bohorodička probouzí ze snu smrti k novému věčnému životu. Je to obraz vhodnější. Když Kristus vzkřísil z mrtvých Jairovu dceru, řekl o ní, že nezemřela, ale že spí (Mk 5,39). Přítomní se mu posmívali. Ale on ji skutečně probudil ze smrti k životu. Smrt je následek těžké nemoci. Ježíš nemocné velice často uzdravoval. I to je tedy předobraz vzkříšení z mrtvých. Každý obraz má společné znaky se skutečností, kterou zobrazuje, ale v něčem se vždycky od ní liší. Jak je tomu v našem případě?

Někdo onemocněl. Musel přerušit svou práci, rytmus svého života. Naštěstí se uzdravil. Dobrou, co byl na lůžku, jakoby ztratil kousek života. Ale pak povstal a všechno pokračuje dál, jako předtím. Podobně je tomu, když se člověk ráno probudí ze snu. Rozdíl je jenom v tom, že je spánek přirozený, kratší než nemoc a přitom posiluje, neoslabuje jako nemoc. V obojím případě se však navracíme ke stejnému životu, jaký jsme vedli předtím.

Jak je tomu při vzkříšení z mrtvých? Řekli jsme, že se obraz v něčem se skutečností shoduje. Všecka náboženství věří v posmrtný život, ke kterému se zemřelý probudí. Ale je to život úplně jiný, docela odlišný od toho, který je zde na zemi. Jde tam jen duše, ale tělo se rozpadne nenávratně v zemi. Není to tedy vzkříšení z mrtvých, ale záměna jednoho života za jiný. To neodpovídá křesťanské víře. Ježíš opravdu vstal z mrtvých, hrob našli prázdný, on se vrátil k apoštolům jako živý člověk. Aby je přesvědčil, že není duch, pojedl s nimi. Ale přece jenom poznávali, že to není stejné jako předtím. Mistrův život, který se jevil učedníkům jako časný, se stal věčným. Analogii vidíme při eucharistické oběti: přineseme na oltář chléb a víno a pak z oltáře dostáváme týž chléb a totéž víno, ale dary jsou proměněné, posvěcené, zbožštěné.

Trochu je to naznačeno i obrazem probuzení ze spánku, který posílil nemocného. Večer ulehl unavený, sotva stál na nohou, ale spánek ho tak posílil, že radostně vyskočil k životu a k nové práci. Celý náš život je vlastně živořením nemocného, oslabeného nákazou dědičného hříchu i hříchů vlastních. Vzkříšení znamená úplné vyzdravení. Ovšem je tak radikální, že je to jakoby docela nový život a přece jsme to pořád my. Vzkříšení nás navrátí k životu našemu, ale posvěcenému a zbožštělému, a proto k věčnému.

Jak se proměna projeví? V evangeliu je to naznačeno zvláštní okolností. Ježíš se po smrti zjevil vícero lidem, kteří ho předtím dobře znali. Ale musel jim teď otevřít oči, aby ho poznali znovu. Teologové učí, že mají spasení lidé po smrti „blažené vidění“, otevřou se jim oči. Co uvidí? Ne nějaký docela jiný život, to by nebylo křesťanské, jak jsme už řekli, ale uvidí to, v co předtím jenom věřili. Žili tedy v rozpolcení mezi vírou a zdáním skutečnosti, zakryté mlhou. Nyní se ta mlha rozplynula a vidí svět a svůj život v pravém světle.

Při jedné z výprav k severnímu pólu se účastníci poztráceli při pochodu v mlze. Stále na sebe křičeli, aby zjistili, že jsou pospolu, ale nebyli si jisti, jsou-li všichni, jestli se někdo neztratil. Když se mlha rozptýlila, první bylo, že se přepočítali a začali si podávat ruce, jakoby se poprvé seznámili. Není náhodné vypravování apokryfních příběhů o Kristově sestupu do pekel, do předpekí, tj. do smrti. To se líčilo jako údolí stínů smrti a tmy. Kristus tam přinesl světlo a malíři jej zobrazují, jak podává ruku Adamovi a Evě a jak se setkává s praotci a proroky. Bůh stvořil lidstvo jako celek, jako jednu velkou rodinu. Mlha času nás rozdělila, neznali jsme se nebo jsme o sobě věděli jenom z dalekých hlasů. Vzkříšení rozptýlí mlhu a začneme si podávat ruce, navazovat živé vztahy se všemi, kteří byli na zemi, a vidět celou historii světa.

Viděna očima dnešní zkušenosti se smrt jeví jako zavření očí, zapomenutí všeho, co bylo předtím. Ve světle víry se projeví opačně. Náznaky toho vidíme občas u umírajících skutečně nebo zdánlivě. Je známé, že se při blížící smrti probudí nejstarší vzpomínky. Vypravoval mi někdo, že byl při smrti svého otce. Den předtím velice trpěl. Ale najednou se mu ulehčilo, usmíval se, vypravoval, že má dojem, jakoby vedle v kuchyni byla jeho dávno zemřelá matka a že cítí vůni vánočního pečiva, které připravuje. Vypravující se zaradoval, že se otci tak přilepšilo, ale matka, která byla zkušenější, prohlásila, že je to zlé. Ten den pak otec zemřel.

Ještě názornější jsou příklady smrti zdánlivé. Jeden takový mi vypravoval jeden známý, který byl Holanďan, a proto velice rád jezdíval na kole. Žil jakoby srostlý s kolem. Ale jednoho dne se přepočítal. Jel prudce a v zatáčce byl most nad potokem. Přeletěl zábradlí a padl do vody. Naštěstí voda nebyla hluboká a dno bylo bahnité. Dostal se sám ven, i kolo vytáhl bez velkého poškození. Ale od té doby on sám začal žít intenzivněji nábožensky. Proč? Ze strachu před novým nebezpečím? To popřel. Jezdil dál jako předtím. Ale přiznal se, že prožil, když padal z mostu, zvláštní probuzení: viděl celý svůj život od počátku až do konce jako na jednom fotografickém snímku, všechno se zdálo přítomné.

Byl to pěkný zážitek smrti, jak se jeví ve světle víry, tj. jako krok ke vzkříšení a vzkříšení jako návrat ke všemu, co jsme ztratili, ale v novém světle, v záři

věčnosti. Víme, že to nemůže být samo sebou, sama smrt je padnutím do temna, do neznáma. Ale setkáme-li se tam s Kristem, pak je ten sestup do pekel vzkříšením do věčného života. Smrtí Kristus přemohl smrt a daruje nám život. Jednoho dne o nás řeknou, že jsme zemřeli, ale on se usměje a řekne: jen spí, jdu, abych ho probudil.

www.pastorace.cz, snímek www.diocessinovara.it

MODLITBA PRO TENTO ČAS

Jan Graubner, arcibiskup olomoucký

Nacházíme se v mimořádné situaci, kdy se věřící nemohou účastnit mše svaté. To, co nám však vždy zůstane, je modlitba. Prosíme, nezapomínejme se modlit za sebe i za druhé, za nemocné a ty, kdo jsou v nebezpečí smrti, za zdravotníky a další, kdo v těchto dnech čelí obrovskému nasazení a vyčerpání, za ty, kdo svými rozhodnutími za nás nesou odpovědnost a za brzké ukončení této epidemie. Přijměme tuto podobu postní doby jako svého druhu duchovní cvičení, jako nabídku od Pána, kterou nám dal způsobem, jaký bychom si sami nepřipravili, ale který může být pro každého z nás i pro Církev příležitostí ke skutečné změně smýšlení, k níž jsme byli vyzýváni na Popeleční středě.

Hospodine, dobrý Bože, obracíme se k tobě ve své tísní. Přiznáváme nejen svou omezenost, ale i bezmocnost. Vracíme se k tobě a vyznáváme, že ty jsi všemohoucí. Ty jediný jsi Pán. Jen tobě patří všechna moc a sláva.

Pokorně a se zahanbením v tváři přiznáváme, že jsme byli příliš zahledění do svých práv a nároků, hledali příjemnost a pohodlí, zábavu či adrenalin, nedbali jsme na druhé, ani na tebe a tvůj řád. K přírodě jsme byli bezohlední a chtěli stále víc. Cestováním za krásami jsme znečistili vzduch i moře. Svou bezohledností jsme nakupili hory odpadků. Svou chamtivostí jsme zamořili pole pesticidy, vody antibiotiky, hormony a antikoncepcí, chovali se jako páni světa a vládci stvoření, upravovali si zákony i pravidla myšlení.

Přestals pro nás být jistotou, když je vše relativní, a absolutní je už jen naše nabubřelé já. Z toho pak pramení mnohé naše konflikty. Ve své zaslepenosti jsme neuměli číst znamení. Hlasatelé radostně oznamovali, že zase bude sluníčko. Většině nevadilo, že schnou stromy a množí se myši, že v zemích bez deště je hlad a lid utíká za chlebem. Jiní prchají před válkou, která se vede

proto, aby měl někdo větší zisk, vliv a moc, aby byl odbyt zbraní a jinde měli slušní lidé práci.

Peníze a zisk se nám staly nejvyšším bohem, jemuž jsme obětovali spravedlnost a právo i bídu chudáků v rozvojových zemích. Šťěstí jednotlivců jsme stavěli výš než zodpovědnost, chvilkové pocity nad věrnost manželským slibům, práva dospělých nad práva dětí na lásku obou rodičů, na jistotu domova a zdravé morální životní prostředí, protože jsme se nedokázali zříct špatného příkladu.

Sobectví nám zabránilo žít pro další generaci, milionům počatých dětí jsme nedovolili se narodit a tak vymíráme a nemá na nás kdo pracovat. Uprchlíky nepřijímáme, protože se jich bojíme. Jako bezohlední kolonizátoři přijímáme z jiných zemí jen šikovné ruce a chytré hlavy, zatímco jejich země bez nich upadají a nedokáží se samy pozvednout.

Přijmi, Pane, naši kajícnost a pokorné vyznání. Očisti nás, když s lítostí uznáváme svou vinu. Dopřej nám znovu povstat a vrátit se k tobě, který jsi Cesta, Pravda, Jistota a Moudrost. Spoléháme na tvou lásku a tvé milosrdenství. Stáhni trestající ruku a zastav lavinu nemoci. Obrát nás a my se k tobě vrátíme. Vezmi nám srdce kamenná a dej srdce z masa. Vrať nám radost ze své ochrany a bezbožné budeme učit tvým cestám, svědčit o tvé lásce a hlásat tvou dobrotu.

Dej nám svého Ducha, aby v nás miloval on, když ze sebe nezištně milovat nedokážeme. Dej nám odvahu umírat sobě a žít pro tebe, nechat se vést moudrostí tvého slova, aby v nás vítězil tvůj život a rostlo tvé království, království spravedlnosti, lásky a pokoje. Ty jediný jsi naší nadějí a my pevně věříme, že nás, Bože, nezkłameš.

Amen.

www.cirkev.cz

NEMĚJTE STRACH

Svatý otec hovořil s redaktorem italského listu La Stampa v pondělí 16. března o bolesti těchto dnů virové krize. Text byl převzat z internetového deníku Vatican Insider z 20. března 2020. Znění přinášíme v překladu Milana Glasera.

„Pláče se, protože to bolí. Z této situace budeme moci vyjít jediné společně, lidstvo jako celek“, podotýká Petrův nástupce. Proto je třeba „hledět na druhého v solidárním duchu“ a podle toho se chovat. Papež František sleduje s obavami vývoj koronavirové krize. Pondělním telefonátem však dodává naději ve „světlo, které osvítlí temnoty“, jež „vnikly do našich domů“ formou bolestí a starostí. Až bude po všem, „nastane něco jako poválečný stav“, upozorňuje Svátý otec. Bude třeba znovu stavět, a to na čtyřech pilířích, jimiž

jsou „kořeny“, které představují naši prarodiče a staří; „paměť“ na tyto surrealistické dny, „bratrství“ mezi všemi lidmi a „naděje, která neklame“.

Svatosti, blíží se Velikonoce „za zavřenými dveřmi“ a bohoslužbami dostupnými pouze na internetu, v televizi či rozhlasu. Mnozí to budou vnímat jako další bolest uprostřed utrpení. Jak prožít Velikonoce v pandemii?

„V pokání, soucitu a naději. A v pokoře, protože nezřídka zapomínáme, že v životě se vyskytují „tmavé zóny“, temné chvíle. Myslíme si, že mohou nastat jenom pro někoho jiného. Tato doba je však temná pro všechny, nikoho nevyjímaje. Je poznamenána bolestí a stíny, jež vstoupily do domu. Je to jiná situace než ty, které jsme prožili. Také proto, že nikdo nesmí zůstat nedotčen, těchto svízelných dnů se účastní každý.“

V promluvě před Angelus jste řekl, že postní doba může pomoci nalézt smysl všeho, co se děje: jak?

„Doba přípravy na Velikonoce, modlitbou a půstem, nás cvičí v tom, abychom byli solidární s ostatními, zejména s těmi, kdo strádají. V očekávání záblesku světla, které znovu osvítlí všechno a všechny.“

Je v této době zvláště potřebné se modlit?

„V myslí se mi vybavuje, jak apoštolové volali v bouři na Ježíše: »Mistře, hyneme« (Mk 4,38). Modlitba nám umožňuje chápat naši křehkost. Je to volání chudých, těch, kdo hynou, a vnímají nebezpečí a samotu. A v obtížné

a beznadějně situaci je důležité vědět, že je tu Pán, ke kterému se lze přimknout.“

Jak nám může pomoci Bůh?

„Podporuje nás mnoha způsoby. Dodává nám sílu, je nám nablízku jako učedníkům, kteří Jej v bouři prosili o záchranu. Anebo když podal ruku tonoucímu Petrovi.“

Kde mohou nevěřící nalézt oporu a povzbuzení?

„Nechci rozlišovat věřící od nevěřících. Všichni jsme lidé a jako lidé jsme všichni na stejné lodi. A nic lidského nesmí křesťan považovat za cizí. Tady se pláče, protože to bolí. Všechny. Lidství a utrpení jsou společné. Pomůže nám součinnost, vzájemná spolupráce, smysl pro odpovědnost a duch obětavosti, jež se rodí na mnoha místech. Nedělejme rozdíly mezi věřícími a nevěřícími, jděme ke kořeni: k lidství. Před Bohem jsme všichni děti.“

K dramatům způsobeným virovým onemocněním Covid-19 patří umírání v izolaci, bez útěchy příbuzných, kteří se nesmějí přiblížit, aby se nenakazili. Denně dochází k srdceryvným scénám v nemocnicích měst Bergamo, Brescia a Cremona. Někteří se těsně před smrtí loučí s manželem, manželkou a dětmi prostřednictvím ošetřovatelů. Co to vzbuzuje ve vaší mysli a srdci?

„V těchto dnech mi vyprávěli jeden příběh, který mne velice dojmul a zarmoutil, také proto, že reprezentuje to, co se děje v nemocnicích. Jedna starší paní pochopila, že umírá a chtěla se rozloučit se svými drahými. Ošetřovatelka tedy vzala mobil a navázala videospojení s vnučkou, takže babička mohla vidět tvář svojí vnučky a odejít s touto útěchou. Je to ta nejzazší potřeba mít někoho, kdo tě drží za ruku a naposledy doprovází. Je tolik ošetřovatelů a ošetřovatelek, kteří plní tato extrémní přání, dopřávají sluchu, naslouchají bolestem samoty a berou za ruku. Bolest toho, kdo odešel bez rozloučení, působí ránu v srdci těm, kdo zůstali. Děkuji všem těmto ošetřovatelům a ošetřovatelkám, lékařům a dobrovolníkům, kteří se navzdory mimořádné únavě, trpělivě a se srdečnou dobrotivostí sklánějí, aby vynahradili vynucenou nepřítomnost příbuzných.“

„Váš“ Piemont je jedním z nejvíce virem postižených regionů. Kvůli nachlazení jste tam před nedávnem nemohl vykonat návštěvu. Co byste rád řekl piemontčanům?

„(Papež mluví v piemontském nářečí:) »Ochránkyně našeho dávného plémě, střež mě, dokud si mě smrt nevezme: jako voda v řece život plyne, ty však Madono zůstáváš«. Je to mariánská báseň-modlitba od Nina Costy k Těšitelce zarmoucených. Co je více než toto: »jako voda v řece život plyne, ty však

Madono zůstáváš«. Piemontčanům tedy říkám: modlete se k Madoně Těšitelce, s vírou a důvěrou.“

Tato planetární krize se vyznačuje také sítí solidarity, tvořené mnoha tisíci lidmi, kteří přinášejí oběti pro dobro ostatních. Až se všechno skončí, prospěje to něčemu v budoucnosti?

„Jednou provždy to bude všem lidem připomínat, že lidstvo je jediné společenství. A také to, jak důležité a rozhodující je všeobecné bratrství. Musíme přemýšlet o tom, že to bude trochu jako po válce. Nebude už „ten druhý“, nýbrž my. Z této situace totiž budeme moci vyjít pouze všichni společně.“

Odkud musíme jako lidské bytosti začít?

„Musíme si ještě více hledět kořenů: prarodičů, starých. Vytvářet mezi sebou opravdové bratrství. Ukládat si do paměti tuto obtížnou zkušenost, kterou prožíváme všichni společně. A jít kupředu s nadějí, která nikdy neklame. Toto jsou klíčová slova nového začátku: kořeny, paměť, bratrství a naděje.“

www.cirkev.cz

APOŠTOLÁT MODLITBY - DUBEN 2020

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

VŠEOBECNÝ ÚMYSL

Za vysvobození ze závislostí. Modleme se, aby všichni lidé trpící pod vlivem závislostí našli potřebnou pomoc i ty, kdo by je doprovázeli.

NÁRODNÍ ÚMYSL

Za ty, kteří podlehli závislosti na drogách, alkoholu, cigaretách, pornografii nebo internetu – ať pod ochranou blahoslavené Mlady najdou cestu ke svobodě.

NALÉHAVÝ ÚMYSL PRO DNY KORONAVIROVÉ PANDEMIE

Buďme nablízku nemocným a rodinám trpícím koronavirovou pandemií a modleme se za pastýře, kteří za této krize mají provázet Boží lid.

www.cirkev.cz

CO ŘEKLI O MODLITBĚ

„Prostředek na pokoření satana, když v nás vzbuzuje nenávistné myšlenky vůči těm, kteří nám způsobují křivdu, je rychlá modlitba za ně. Tak zvítězí dobro nad zlem, takoví jsou svatí.“

sv. Jan Maria Vianney (francouzský kněz a světec; 1786 - 1859)

„Pro mě je modlitba vzlet srdce, je to prostý pohled k nebi, je to zvolání vděčnosti a lásky ve zkoušce i v radosti“

sv. Terezie z Lisieux (francouzská karmelitka; 1873 – 1897)

„Vykonám každou věc, každou modlitbu, každou povinnost, jako bych neměl nic jiného na starosti, jako kdyby mi Bůh dal život jenom na to, abych udělal dobře právě tuto věc, jako kdyby má svatost závisela pouze na této činnosti. Nebudu myslet na to, co mě potká v budoucnosti, ani na to, co bylo v minulosti.“

sv. Jan XXIII. (261. papež katolické církve; 1881 – 1963)

POSTAVY SVATÉHO TÝDNE

V událostech Svatého týdne, kdy si připomínáme Ježíšovo utrpení a smrt na kříži, vystupuje mnoho postav. Doplně nedokončené věty správnými jmény. Písmena, která jsou za jmény, napiš do tabulky ke stejnému číslu, jako má začátek věty. Dozvíš se, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých pro ...

(dokončení v tajence).

1. V Getsemanech byl s Ježíšem Petr, Jan a **Pilát** **Á**
2. Za třicet stříbrných zradil Ježíše **Barabáš** **D**
3. Petr uťal ucho člověku jménem **Jakub** **E**
4. Velekněz, ke kterému Ježíše dovedli, byl **Jidáš** **CH**
5. Ježíše třikrát zapřel apoštol **Josef z Arimatie** **I**
6. Král, který pláštěm zesměšnil Ježíše, byl **Jan** **Í**
7. Místo Ježíše byl propuštěn vzbouřenec **Malchus** **L**
8. Ježíše odsoudil k smrti na kříži **Maria** **P**
9. Na cestě pomáhal Ježíšovi nést kříž **Kaifáš** **S**
10. U kříže stála Ježíšova matka **Marie Magdalská** **S**
11. Pod Ježíšovým křížem stál také apoštol **Petr** **Š**
12. Ukřižování sledovala zpovzdálí i **Herodes** **U**
13. Ježíšův hrob ve skále koupil **Šimon z Kyrény** **V**

TAJENKA

4	10	8	12	6

9	5	1	2

3	13	7	11

<https://kc.biskupstvi.cz>

AKTIVITY VE FARNOSTI

Nekonají se do skončení nouzového stavu z důvodu pandemie koronaviru.

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE NA MĚSÍC DUBEN

5.4. KVĚTNÁ NEDĚLE

6.4. pondělí Svatého týdne

7.4. úterý Svatého týdne

8.4. středa Svatého týdne

9.4. ZELENÝ ČTVRTEK

...dopoledne v katedrále missa chrismatis

...navečer začíná tzv. velikonoční triduum

10.4. VELKÝ PÁTEK

11.4. BÍLÁ SOBOTA

12.4. SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ

13.4. pondělí velikonočního oktávu

14.4. úterý velikonočního oktávu

15.4. středa velikonočního oktávu

16.4. čtvrtek velikonočního oktávu

17.4. pátek velikonočního oktávu

18.4. sobota velikonočního oktávu

19.4. 2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – NEDĚLE BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

**23.4. čtvrtek – SVÁTEK SV. VOJTĚCHA, biskupa a mučedníka,
hlavního patrona pražské arcidiecéze**

24.4. pátek – PAMÁTKA SV. JIŘÍ, mučedníka

25.4. sobota – SVÁTEK SV. MARKA, evangelisty

26.4. 3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

28.4. úterý – PAMÁTKA PETRA CHANELA, kněze a mučedníka

PAMÁTKA SV. LUDVÍKA MARIE GRIGNIONA Z MONTFORTU, kněze

**29.4. středa – SVÁTEK SV. KATEŘINY SIENSKÉ, panny a učitelky církve,
patronky Evropy**

30.4. čtvrtek – PAMÁTKA SV. ZIKMUNDA, mučedníka

PAMÁTKA SV. PIA V., papeže

ONLINE BOHOSLUŽBY

Vážení farníci, přátelé poutního místa, dovolte, abychom vás informovali o aktuálních online přenosech z baziliky Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi.

Z důvodu zákazu pohybu občanů, kromě vyhrazených důvodů, kam nespadá slavení bohoslužeb, jsou **všechny bohoslužby bez účasti lidu !!!**

Mše svaté v bazilice Nanebevzetí Panny Marie - u Palladia země české, jsou přenášeny online na www.staraboleslav.com/online-prenosy

1. Mše svaté v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi
 - a. Sobota 28.3.2020 – 9:00 a 18:00 hodin
 - b. Neděle 29.3.2020 – **10:00** a 18:00 hodin
 - c. Pondělí 30.3.2020 – 9:00 a 18:00 hodin
 - d. Úterý 31.3.2020 – 9:00 a 18:00 hodin
 - e. Středa 1.4.2020 – 9:00 a 18:00 hodin
2. **Pozor změna !!!** V neděli 29.3. bude dopolední mše svatá sloužena **od 10:00** hodin u Palladia země české. Mši svatou bude celebrovat pražský arcibiskup Dominik kardinál Duka. **Mše bude bez účasti lidu – sledujte online !!!**
3. Mše ve Skorkově, Všetatech, Kozlech a Kostelci nad Labem se do **konce omezení pohybu občanů ruší.**

Všechny mše svaté v bazilice Nanebevzetí Panny Marie můžete sledovat online přes počítač i mobilní telefony na **adrese www.staraboleslav.com/online-prenosy**, nebo přímo na YouTube kanálu **https://youtu.be/61x_CcSX4U**. Přenos z baziliky probíhá 24 hodin, zvuk je k dispozici pouze během bohoslužby.

Ing. Robert Pecha

POŘAD VELIKONOČNÍCH BOHOSLUŽEB VE STARÉ BOLESLAVI

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Květná neděle - 5. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9:00 a 18.00

Pondělí Svatého týdne - 6. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9:00 a 18.00

Úterý Svatého týdne - 7. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9:00 a 18.00

Středa Svatého týdne - 8. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9:00 a 18.00

Zelený čtvrtek - 9. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 18.00

Velký pátek - 10. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE křížová cesta 15.00
BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE velkopáteční obřady 18.00

Velikonoční vigilie – sobota 11. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 21.00

Boží hod velikonoční – neděle 12. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9.00 a 18.00

Pondělí velikonoční – 13. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9.00 a 18.00

další dny Velikonočního oktávu 14. – 18. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9.00 a 18.00

2. neděle velikonoční – 19. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9.00 a 18.00

Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz